

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce **Z. V.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. ledna 2011, č.j. 23157/DS/2010/Kj, takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. ledna 2011, č.j. 23157/DS/2010/Kj, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 2.000,-- Kč, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 24. 11. 2010, čj. MUJC/2010/114370/DOP, a toto rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrzeno. Podle žalovaného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d), § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7, § 22 odst. 1 písm. j) a § 22 odst. 1 písm. l) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), jichž se měl dopustit v příčinné souvislosti s porušením § 4 písm. a), § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. f), § 17 odst. 3, § 17 odst. 5 písm. g), § 47 odst. 2 písm. a) a § 47 odst. 3 písm. f) a g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), když dne 1. července 2010 v 15:45 hodin na pozemní komunikaci č. III/32840, ve směru jízdy

od Jičína na Popovice, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Forman, registrační značky JCE 80-70 a na železničním přejezdu u obchodní společnosti Ronal předjížděl osobní motorové vozidlo tovární značky Daewoo Nexia, registrační značky 2H6 1115, které řídila řidička G. K.. Přitom mělo dojít k ohrožení předjížděného vozidla, když při zařazování se zpět do pravého jízdního pruhu předjíždějící vozidlo poškodilo levý přední bok vozidla Daewoo. Řidič vozidla Škoda Forman (žalobce) z místa nehody ujel, aniž by sepsal záznam o dopravní nehodě, při které vznikla hmotná škoda na vozidle Daewoo. Ke zranění osob nedošlo. Vliv alkoholu u řidičky G. K. byl vyloučen dechovou zkouškou.

Žalovaný pokračoval, že následným šetřením bylo zjištěno, že vozidlo řídil žalobce, který byl policisty v místě pobytu vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce. To však odmítl a rovněž se odmítl vyjádřit k celé události. Dále odmítl poskytnout svoje vozidlo k provedení ohledání, nepředložil policistům řidičský průkaz ani doklad o pojištění vozidla. Z jednání a chování žalobce bylo dle policistů jednoznačně patrné, že je ve stavu silné opilosti.

Poté žalovaný citoval v odůvodnění rozhodnutí ze zákona o provozu na pozemních komunikacích obsah jeho zákonných ustanovení, které žalobce porušil (viz výše), k nimž poté přiřadil skutkové podstaty přestupků, jichž se tímto jednáním dopustil. Za ně byl potrestán pokutou ve výši 30.000,- Kč, zákazem činnosti v délce 14 měsíců, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce v rozhodnutí dále konstatoval odvolací námitky (že vozidlo Škoda Forman v inkriminované době neřídil on, ale osoba jemu blízká, že kolem 16,00 hodin nevystupoval z tohoto vozidla, jak uvedl svědek D. H., neboť byl doma a z domu vyšel poté, co policisté zakleпали na okno, a že dechovou zkoušku odmítl proto, že auto neřídil a nebyl tudíž důvod u něho přezkoumávat hladinu alkoholu v krvi, přičemž svůj stav odůvodňoval nemocí). I ve svém odvolání žalobce uvedl, že při první návštěvě policistů doma auto neměl, stalo se tak až při jejich druhé návštěvě, kdy již bylo auto ve dvoře. Rovněž zpochybňoval svědectví G. K. a D. H. a tím i skutkový stav věci, z něhož prvoinstanční správní orgán vycházel. Poté žalovaný učinil pod bodem III. odůvodnění žalovaného rozhodnutí následující právní závěry (dále doslovná citace):

„Správní orgán I. stupně zahájil řízení a předvolal k jednání na den 07.09.2010 písemností ze dne 17.08.2010, kterou odvolatel převzal osobně dne 18.08.2010. K jednání se nedostavil, telefonicky kontaktoval vedoucího odboru dopravy MÚ Jičín s tím, že je od 06.09.2010 nemocný. Na požádání uvedl svoje telefonní číslo s tím, že bude kontaktován správním orgánem. Správní orgán jej kontaktoval a vysvětlil, že svoji nepřítomnost je třeba náležitě doložit. Dále sdělil termín návštěvy lékaře dne 16.09.2010, správní orgán mu sdělil, že jej bude kontaktovat, aby bylo možné domluvit další termín jednání, o čemž se však nechtěl bavit a hovor přerušil. Další jednání bylo nařízeno na den 07.10.2010, předvolání převzal osobně dne 21.09.2010. Dne 24.09.2010 se dostavil ke správnímu orgánu, předal kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti a požádal o nahlédnutí do spisu. Bylo mu umožněno prostudování veškerého spisového materiálu v dané věci a pořízeny kopie listu o které požádal. Dne 07.10.2010 proběhlo ústní jednání za účasti obviněného, který po poučení

uvedl, že vozidlo neřídil on, vozidlo řídila osoba jemu blízká, ke které se nebude vyjadřovat. S tím, co mu bylo sděleno v obvinění nesouhlasí. Dále chtěl odstavec od slova „jmenovaný“ až po slovo „opilosti“ vyloučit ze spisu. Poté se zabýval činností policie. Výpověď odmítl podepsat. Dne 15.11.2010 proběhl výslech svědků řidičky K., pana H. a zasahujících policistů prap. K. a ppap. Š. za účasti obviněného.

Svědce K. po poučení uvedla, že vozidlo Škoda Forman ji předjíždělo skutečně přesně na přejezdu a v době, kdy byla zadními koly ještě na přejezdu, vozidlo na ni bokem najelo, došlo k bočnímu kontaktu mezi vozidly. Při tom došlo k poškození jejího vozidla. Řidič vozidla Škoda Forman nezastavil a pokračoval v jízdě. Řidič musel vědět, že do nich narazil, protože to byla velká rána, její vozidlo bylo odhozeno na pravou stranu. Ona rovněž nezastavila, protože chtěla vozidlo dojet. Na řidiče blikala, troubila, ale ten nereagoval. Vozidlo předjela, řidič za ní sám zastavil. Vystoupila z vozidla a šla k tomuto řidiči, ten pouze nepatrně stáhnul boční okno. Přitom cítila z řidiče alkohol. Ve vozidle byl s řidičem pouze pes. K vozidlu s ní šla i její matka, která s ní jela ve vozidle. Maminka se ho ptala, zda si je vědom, že udělal přestupek a on řekl, že si je vědom přestupku. Ptali se ho, zda věc budou nějak řešit nebo zda mají zavolat policii a on řekl, že mají zavolat policii. Svědkyně šla do vozidla pro telefon a než zavolala na policii, tak mezitím řidič z místa ujel. Poté počkala na místě až přijede policie a věc jim oznámila. Ještě téhož dne večer ji navštívili policisté a ukázali ji fotografii muže, ve kterém bezpečně poznala řidiče vozidla Škoda Forman, který do ní narazil. Stejně tak ztotožnila i muže - obviněného, který byl přítomen výslechu. Obviněný byl přítomen celému výslechu svědkyně, uvedl, že chce převést jednání do Prahy, v Jičíně cítí podjatost. Dále uvedl, že nic jiného k věci vypovídat nebude.

Dále byl proveden výslech svědka H., který po poučení uvedl, že v uvedený den pracoval u svého domu č. X a vzhledem k tomu, že přes cestu sousedí s domem č.38, kde bydlí pan V., tak viděl, že kolem 14:30 hod. v uvedený den odjíždí z jeho dvoru vozidlo ŠKODA Forman. Kdo v tuto dobu vozidlo řídil neví, řidiče neviděl. Kolem 16:00 hod. se toto vozidlo vrátilo zpět, řidič zajel na dvůr domu č. X a tam vozidlo zaparkoval. Z vozidla viděl bezpečně vystupovat pana V. mladšího, který potom odešel do svého domu. Dále uvedl, že s vozidlem ŠKODA Forman snad nikoho jiného než pana V. jet neviděl. Obviněný byl výslechu přítomen a uvedl, že nemá k věci co sdělit.

Dále byl v rámci dokazování proveden výslech zasahujících policistů – Prap. K. a Ppap. Š.. Prap. K. po poučení uvedl, že pana V. řádně vyzval, aby jim ukázal vozidlo nebo sdělil, kde se vozidlo nachází. Rovněž mu bylo sděleno, proč jeho auto hledají a proč ho potřebují vidět. Majitel vozidla jim však odmítl sdělit, kde je zaparkováno. Dále svědek potvrdil, že byl pan V. řádně vyzván k dechové zkoušce, kterou však odmítl. Také potvrdil, že řidička K. poznala řidiče na fotografii, kterou ji předložili, jednalo se o fotografii z registru obyvatel. Ppap. Š. po poučení uvedl, že se ptal pana V., kde je jeho vozidlo a vzhledem k místní znalosti věděl, že v obci bydlí jeho rodiče, tak místní šetření provedli i tam. Myslí si, že mladší kolega vyzval pana V. k dechové zkoušce.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že v průběhu dokazování bylo zavinění obviněného prokázáno a zadokumentováno. Svědci – řidička K. popsala průběh střetu s vozidlem obviněného i průběh událostí, které následovaly, jízda za vozidlem, jeho zastavení, domluva s řidičem a jeho ujetí z místa v době, kdy řidička volala Policii ČR. Řidiče vozidla Škoda Forman viděla z bezprostřední blízkosti, hovořila s ním. Dále jej zcela bez pochybnosti

poznala na fotografii předložené Policií ČR a následně při osobním setkání při ústním jednání. Svědek H. jednoznačně a bez pochybností poznal vozidlo Škoda Forman a jeho řidiče, který přijel v uvedený den v 16:00 hod. na dvůr nemovitosti č. X v obci X. Svědectví těchto dvou svědků tvoří logický řetězec, odpovídají časové údaje a možnost dojetí do místa bydliště. Trasu Popovice – Tuř – Vitiněves lze ujet za cca 10-12 minut.

Zasahující policisté popsali průběh jejich zákroku, dotázali se pana V., kde je jeho vozidlo, sdělili mu proč jeho auto hledají a proč ho potřebují vidět. Obviněný jim odmítl sdělit, kde se jeho vozidlo nachází, dále byl vyzván k dechové zkoušce, což rovněž odmítl. Z jeho chování a jednání bylo patrné, že je pod vlivem alkoholu – toto popsali policisté v úředním záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy. Také svědkyně K. uvedla, že když hovořila s obviněným po jeho zastavení, takže cítila alkohol. Sám obviněný k tomu uvádí, že trpí astmatem a v uvedený den z tohoto důvodu nebyl v dobrém zdravotním stavu, toto tvrzení uvedl až v odvolání, ačkoliv měl mnoho možností jej uvést – sepsání protokolu, ústní jednání apod. a nedoložil jej žádnými důkazy, proto jej odvolací orgán shledal jako účelové.

Obviněný dále uvádí, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil a že jej řídila osoba jemu blízká. Ze svědecké výpovědi řidičky K. však vyplývá, že jej v době spáchání přestupku řídil. Svědkyně jej bezpečně ztotožnila z fotografie i při osobním setkání. Další svědek bezpečně potvrdil, že viděl obviněného řídit vozidlo cca 15 minut poté co došlo k nehodě a vzhledem k průběhu událostí a vzdálenosti do místa bydliště toto svědectví potvrzuje řízení vozidla obviněným.

Obviněný uvádí, že nesouhlasí s výpověďmi svědků, které však odvolací orgán shledal jako věrohodné. Sám neuvádí nic na svoji obhajobu, od počátku nespolupracoval při šetření přestupků, odmítl umožnit policistům prohlídku vozidla, odmítal se vyjádřit i stvrdit svým podpisem přítomnost na jednání apod.

Výpovědi všech svědků shledal odvolací orgán jako věrohodné. Skutečnosti, které jsou rozhodné pro posouzení shora uvedeného zavinění přestupku byly jednoznačně prokázány čtyřmi svědeckými výpověďmi.

Obviněný dne 15.11.2010 při pokračování ústního jednání, započato v 15:30 hod., žádal o přeložení jednání do místa trvalého pobytu, tuto žádost vznesl po uskutečnění výsledku všech čtyřech svědků – výsledky probíhaly od 13:00 do 15:00 hodin za účasti obviněného. Dále uvedl, že důvody svého požadavku rád doloží až dostane rozhodnutí od správního orgánu v dané věci. Tímto svým tvrzením vyjádřil souhlas s tím, aby ve věci rozhodoval místně příslušný správní orgán. Do dne rozhodnutí o odvolání nebyly žádné důvody doloženy. V této věci neshledal odvolací orgán pochybení. Rozhodoval místně příslušný správní orgán, až po dokončení dokazování žádal obviněný postoupení věci do místa svého bydliště, ale sám uvedl, že doloží důvody postoupení věci až poté, co obdrží rozhodnutí ve věci. Věděl tedy, že bude rozhodovat ve věci místně příslušný správní orgán – Městský úřad Jičín.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včas podanou žalobou s tím, že v důsledku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci nebylo možno dojít k jednoznačnému závěru o jeho vině. V těchto souvislostech zejména namítal, že v inkriminované době neřídil vozidlo Škoda Forman, že jej řídila osoba mu blízká a

pokračoval, že proto ani „nemohl být „účastníkem dopravní nehody s řidičkou K. u železničního přejezdu u firmy RONAL a nezavinil jsem tak žádnou nehodu. Není mi nic známo, zda došlo k zastavení vozidla, jak popisuje svědkyně se svoji matkou a odmítám její svědectví v tom, že mně poznala po předložení po předložení fotografie policií jako řidiče, který v Popovicích zastavil a mluvil s ní z otevřeného okénka u vozidla. Nemohl jsem tím pádem kolem 16 hod vystupovat z vozidla, jak uvedl svědek H..

Pokud pak jde o odmítnutí dechové zkoušky, toto jsem odmítl z důvodů, které jsem policistům uvedl a to že jsem žádné vozidlo neřídil a tudíž není důvod přezkoumávat u mne hladinu alkoholu v krvi. Při této návštěvě vozidlo Škoda Forman doma nebylo a já jsem jim po pravdě uvedl, že nevím, kde se vozidlo nachází. Při druhé návštěvě policistů pak již bylo auto na dvoře. Dále se chci vyjádřit i k mému zdravotnímu stavu, neboť jsem v invalidním důchodu, trpím astmatem a v uvedený den jsem nebyl v dobrém zdravotním stavu, což se promítalo i na způsobu mého chování a vyjadřování, takže mohlo vzniknout podezření, že jsem v podnapilém stavu.“

Svědkyni G. K. vytýkal, že odjela z místa nehody, aniž by vyčkala příjezdu policejní hlídky a že při své výpovědi po 4 měsících sama uváděla, že vzhledem k časovému odstupu nechce zacházet do podrobností nehody, a že si daný průběh již nepamatuje. Dále zmínil, že vypověděla, že její vozidlo bylo poškozeno vozidlem Škoda Forman šedé barvy, což prý nesouhlasí s autem, kterým byla podle protokolu dopravní nehoda způsobena.

Výpověď svědka D. H. označil rovněž za nepravdivou, policista M. Š. si zase nebyl jistý tím, zda jeho kolega P. K. vůbec vyzval žalobce k dechové zkoušce a zda ji odmítl podstoupit. Na základě toho se žalobce neztotožnil se závěrem žalovaného, že by provedené důkazy do sebe logicky zapadaly a že je možné ujet trasu Popovice – Tuř – Vitíněves v rozmezí 10 až 12 minut. Správní orgány zúčastněné na řízení tak podle žalobce nesprávně zjistily skutkový stav věci a v důsledku toho vyslovily nesprávný závěr o jeho vině. Vzhledem k tomu žalobce navrhoval žalované rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 10. ledna 2011. V něm v podstatě uvedl, že žalované rozhodnutí již přezkoumávalo Ministerstvo dopravy a to nezjistilo důvod, pro který by mělo být zrušeno. Vzhledem k tomu se odvolal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a žalobu navrhoval zamítnout.

Při jednání krajského soudu dne 19. 6. 2012 setrval žalobce na žalobě v celém rozsahu. Dodal, že při projednávání údajných přestupků na Městském úřadu Jičín mu nebyla dána možnost vyjádřit se k věci, což by mělo být zřejmé ze záznamu kamer. Naprosto zřejmým způsobem totiž uváděl, že za vinu mu kladené skutky se nestaly a pracovník prvoinstančního správního orgánu to nechtěl vzít na vědomí. Zdůrazňoval, že byl dne 1. července 2010 celý den doma a z domu v podstatě vyšel až poté, co jej poprvé přijela navštívit policie. Dechovou zkoušku na hladinu alkoholu neodmítl,

neboť jej prý k tomu nikdo nevyzval. Auto si v uvedený den půjčil kamarád, který si potřeboval vyřídit osobní záležitosti. Má hodnotu cca 5.000,--Kč, proto jej má zaparkované na dvoře, na stálém místě s klíčky v něm. Ke svědectví D. H. uvedl, že neodpovídá skutečnosti, když má zahrádku na opačné straně. V závěrečném návrhu žalobce uvedl, že byl potrestán za něco, co neprovedl.

Rovněž žalovaný setrval na svých dosavadních stanoviscích, a proto se odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž byla věc podrobně rozebrána.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V přezkoumávané věci byla žalobci kladena za vinu celá řada přestupků, přičemž sankce za ně byla odvozena z nejpřísněji sankcionovaného přestupku, tedy z přestupku, jehož skutková podstata je uvedena v § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona. Podle tohoto ustanovení se přestupku v provozu na pozemních komunikacích dopustí ten, kdo se přes výzvu podle zvláštního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Z uvedeného je tak zřejmé, že spáchání tohoto přestupku přichází v úvahu pouze v souvislosti s provozem na pozemních komunikacích, tedy že přestupce má možnost dopustit se jej zejména při zastavení vozidla policejním orgánem, případně i mimo komunikaci, ovšem bezprostředně poté, co ji jako řidič vozidla opustil. Například nezastavil-li na signál policejní hlídky a ta jej při následné honičce dostihla, byť třeba již v jeho bytě či kdekoli jinde. Důležitý je tu vztah bezprostřednosti mezi oběma úkony. V daném případě ale došlo k přestupkovému ději v 15,45 hodin a podle úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před a nebo během jízdy, byl žalobce vyzván k dechové zkoušce až ve 21,40 hodin. Tedy po téměř 6 hodinách, v nichž mohl nakládat s alkoholem v podstatě jakkoliv, neopustil-li bydliště a také zřejmě nakládal, když jen v průběhu jednání s policií v době kolem 20,30 hod. vypil podle úředního záznamu č.j. KRPH – 258/DNJC-2010-PK, pořízeného pprap. M. Š., jedno lahvové pivo. Za tohoto stavu bylo skutečně zbytečné vyzývat žalobce ještě hodinu poté k dechové zkoušce za účelem zjištění, zda byl v 15,45 hod. pod vlivem alkoholu či nikoliv. Právě vzhledem k uvedeným okolnostem, zejména pak časové prodlevě, je krajský soud přesvědčen o tom, že žalobci nebylo možno klást za vinu porušení § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, v tehdy platném znění.

Navíc třeba poznamenat, že nebylo ani jednoznačně prokázáno, zda byl žalobce skutečně vyzván k dechové zkoušce, když zasahující policista pprap. M. Š. ve své svědecké výpovědi uvedl, že si není úplně jistý, zda byl žalobce vyzván k dechové zkoušce, že si to jen myslí. A pokud žalovaný na straně šesté dole odůvodnění rozhodnutí ohledně osoby žalobce uvedl, že: „Z jeho chování a jednání bylo patrné, že je pod vlivem alkoholu – toto popsali policisté v úředním záznamu o

kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před a nebo během jízdy“, dlužno poznamenat, že závěry o skutečné opilosti té které osoby nelze dělat na základě subjektivních vjemů, např. na základě jejího chování, zápachu alkoholu z úst atd., a pokud jde o zmíněný úřední záznam, tak jej spolupodepsal nikoliv pprap. M. Š., nýbrž nadstrážmistr J. Š., který ve věci jako svědek ani vyslechnut nebyl.

Na základě výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žalobci nebylo zákonným způsobem prokázáno spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, v tehdy platném znění. Za tohoto stavu se ale rozpadla koncepce žalovaného rozhodnutí, neboť právě z něho bylo prioritně vycházeno, s ním byly spojovány uložené sankce a jejich výše. Proto již jen z tohoto důvodu krajskému soudu nezbylo, než žalované rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s.zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm bude žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.), přičemž se důsledně vypořádá se všemi námitkami žalobce.

Pokud pak krajský soud v tomto rozsudku uvedl podstatnou část odůvodnění žalovaného rozhodnutí, učinil tak proto, že se se žalovaným jinak ztotožňuje v tom, že žalobce byl účastníkem předmětné dopravní nehody, a proto na ně v dalším i odkazuje. Netřeba totiž opakovat pouze jinými slovy totéž. O účasti žalobce na dopravní nehodě svědčí provedené důkazy, které i podle krajského soudu do se logicky zapadají. Naopak byl to žalobce, který učinil od okamžiku spáchání přestupků celou řadu rozporných tvrzení. Nicméně pro výsledek řízení je to nerozhodné, neboť přestupce nemá povinnost sebeusvědčování se.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, když žalované rozhodnutí bylo zrušeno, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Náklady žalobce spočívaly v náhradě soudního poplatku ve výši 2.000,--Kč, když nároku na náhradu dalších nákladů se vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 19. června 2012

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce